

De Llerona a Barcelona

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 5 de desembre de 2021
Amigues, amics

El nomenament avui del nou titular del bisbat de Terrassa, Salvador Cristau, al qual pertany la parròquia de Llerona, m'ha agafat fora del poble i del bisbat, concretament a la ciutat de Barcelona. Tinc bones referències del bisbe Cristau, sobretot d'una persona molt propera a ell i també de mi. Li desitjo molta sort perquè en aquests temps que corren a tothom que accedeix a un càrrec, del tipus que sigui, se li ha de desitjar sort. D'entrada se l'ha etiquetat com a bisbe de continuïtat, suposo que pel fet que ja era bisbe auxiliar de Terrassa i ell mateix ho ha dit. Compte, però, que aquests manaires que se'ls considera de continuïtat de vegades donen sorpreses; si fos així, que siguin per bé.

Com a membre de base d'aquest bisbat li desitjo que, endemés de molta sort, trenqui una mica la continuïtat i doni algunes passes endavant. A l'Església democràtica, que a mi agradaria que fos, els de la base tenim dret a demanar; criticar, si cal fer-ho, ja vindrà més endavant. Dir-li al nou titular de la diòcesi de Terrassa que aquí som molts els que volem una Església catalana i social. No dubto, és de caixó, que Cristau s'ha llegit el document que fa anys van publicar els bisbes catalans, "Arrels cristianes de Catalunya" i també les conclusions del Concili Vaticà II. La Declaració Universal dels Drets Humans val per a creients i no creients. Des del punt de vista social, l'Església (naturalment, em refereixo sempre a la Catòlica) ha de ser l'Església de tots, amb atenció preferent als més vulnerables. Amb tots, però, vull referir-me a la gent d'Església, a la que no ho és i a la que ho és d'altres, sinó, no seria catòlica, universal, o global com es diu ara. L'Església, per la seva influència a la societat, ha de ser un exemple de moral pública i personal, d'austeritat, ètica i solidaritat. Benvingut sigueu, encara

que ja hi fóssiu, bisbe Salvador Cristau.

Esperem molt de vos. Des de la petita distància, faig extensiva aquesta esperança a tota la jerarquia eclesiàstica, que tant necessitada està de l'ànima del Papa Francesc.

Ja he dit que avui escric la carta des de la ciutat de Barcelona, capital de Catalunya i el meu bressol. No oblidó que vaig néixer aquí, en una clínica del barri d'Horta, en una nit de llamps i trons sense metge ni comadrona; el meu pare i una inexperta infermera van fer el que s'havia de fer i aquí estic. Els meus primers records els hauria de situar al balcó d'un pis del carrer d'Aragó contemplant com passava el "tren de fum", car aquest carrer aleshores estava esventrat per deixar passar els trens dels que tirava una màquina que treia, més que fum, un carbonet que es ficava per tots els racons de la casa, el nas i la gola. Vaig tenir sempre les meves escoles a tocar del carrer esventrat, fins que un bon dia el van cobrir i ara és una rierada de cotxes que potser contaminen tant o més que el "tren de fum".

Així es respira a tot Barcelona, una de les ciutats més contaminades d'Europa. Jo, ara, sóc de poble. Sortir al carrer d'una gran ciutat m'angoixa, el terra és de ciment i asfalt, les parets de pedra, i... altes. Hi ha uns espantaocells que tenen tres colors, de dalt a baix: vermell, groc (taronja) i verd. Aquest espantaocells és una màquina que mana sobre nosaltres, el humans. El vermell ens diu que t'aturis, el verd que pots passar, amb el permís de cotxes, motos, bicicletes, patinets, monopatins i altres andròmines amb rodes que t'empaiten fins i tot per les voreres que la Sra. Colau, l'alcaldeessa d'aquesta ciutat també qualificada de comtal, diu que són només per caminar les persones. El groc, per alguns taronja, no sé ben bé per què serveix; vehicles i vianants fan el que volen.

Parlant de la Ciutat Comtal. Aquí hi ha un carrer que en diuen Borrell. No sé si tots els urbanites saben que es tracta del Comte Borrell II (segle X) que fou Comte de Barcelona,

d'Urgell, Osona, Girona i de no sé de quants indrets més i el pare de la nació catalana que som des d'aleshores. Hi ha un altre carrer, molt a prop d'aquest, que es diu d'Urgell. Ho sé perquè hi vaig estudiar la meva carrera; era al recinte de la grandiosa Escola Industrial. També n'hi ha un, a prop d'on sóc ara mateix, que es diu Girona. Suposo que també n'hi deu haver algun que es digui Osona, però no sé on para; el carrer, no la comarca veïna. Catalunya la van muntar uns quants comtes. Barcelona, l'actual, amb eixample i tot, la va muntar, extra muralles, Ildefons Cerdà. La va modernitzar el recentment traspassat arquitecte Oriol Bohigas. I, ara, entre tots, l'estan espatllant.

Aquí, la contaminació adquireix manifestacions variades: els gasos que emeten cotxes, camionetes, autobusos i les calefaccions; a l'estiu els gasos dels aires condicionats que son d'efecte hivernacle i que, sobretot, es carreguen la capa d'ozó. Ara bé, una de les coses més palpables a l'orella és el soroll que fan cotxes i motos; a les nits, hi ha brètols que deuen traure el tub d'escapament i donen gas a fons, fent uns espetecs... Només es veuen guàrdies urbans posant multes als mal aparcats; és la feina més còmode i més rendible. Si veniu a Barcelona feu-ho en tren. No és que funcioni de meravella, al contrari, però us estalviareu haver d'aparcar, cosa gairebé impossible, o pagar una pasta per un pàrquing, encara que sigui d'una empresa municipal.

És ben veritat aquell himne nostre: Sent així que res no dóna/
tant de goig de viure al camp/ en aquest poble de Llerona/ que
entre molts a la rodona/ és la flor millor del ram/.../.

Vostre